

— Бай Марко, не се бойте, вашъ човѣкъ съмъ! и неизвѣстниятъ се испрѣчи на прозорчето. Марко ясно видѣ сѣнката на непознатия.

— Кой си ти? попита сепнато и недовѣрчиво Марко, като отдрѣгна пищова си.

— Иванъ, на дѣда Манола Кралѣчтъ синъ, отъ Видинъ.

— Не те познавамъ тука... що чинишь тука?

— Щж ти раскажж, бай Марко, отговори гостътъ, като си снишаваше гласа.

— Азъ не мога да те видж... отъ дѣка идешъ?

— Ще ви раскажж, бай Марко... отъ далечъ.

— Отъ кждѣ отъ далечъ?

— Отъ много далечъ, бай Марко, пошушна ниско гостътъ.

— Отъ кждѣ?

— Отъ Диярбекиръ.

Тая дума, като единъ проблескъ огрѣ паметъта на Марка. Той си спомни, че дѣдо Манолъ има синъ въ Диярбекиръ, на заточение. Дѣдо Манолъ има синъ въ Диярбекиръ, на заточение. Дѣдо Манолъ му бѣше вѣтъ приятель по търговски сношения и по голѣма услуга.

Тогава излѣзе изъ обора, приближи се въ мрака до нощния гостянинъ, хвана го за ржка и го въведе прѣзъ обора въ сламеника.

— Иванчо, ти ли си бе? Азъ те помнж момченце... Ти ще нощувашъ тука, утрѣ ще видимъ, каза му Марко тихо.

— Благодарж ви, бай Марко... освѣнъ васъ друго не познавахъ тука.. пришушна Кралѣчтъ.

— Дума ли иска? Баща ти отъ мене нѣма по-добъръ приятель. Ти си тука у дома си. Видѣ ли те нѣкой?

